

RICHARD ŠEBELA

Ríša, jak mu všichni říkali, se narodil ve stejném roce jako Jana Brejchová. Se slyšícími rodiči a mladším bratrem vyrůstal v Praze. Do školy chodil od roku 1935 do ústavu pro hluchoněmé v Holečkově ulici. Jeho třídu měla na starost řádová sestra Miluše. I on hodně četl, dobře mluvil a rád maloval. Chtěl se stát cukrářem, ale válečná

Richard Šebela, Jana Brejchová, Mobi Urbanová a Olga Čálková na jednom ze svých zájezdů

40. léta tomu nepřála. Doporučili mu, ať se vyučí kožešníkem, aby nebyl tolik na očích. Po válce začínal u kožešníka Vejmelky v pražských Košířích. Od roku 1950 pracoval až do důchodu ve velkém kožešnickém podniku Kara v Holešovicích. Vypracoval se na velmi schopného a žádaného kožešníka. Výborně opravoval kožichy, klobouky, šály i rukavice, mnoho neslyšících i lidí ze sousedství si u něj nechalo ušít nebo vyspravit svůj oblek.

Největší úspěchy slavil jako tanečník. V taneční skupině Mobi Urbanové se věnoval především baletu, později i lidovým tancům (hlavně polce) a také pantomimě. S Mobi vystupoval v Národním divadle a později ve Společenském domě na Vinohradech. Nezapomenutelný byl jeho výkon ve Smetanově divadle, kde hrál ve hře „Sluha dvou pánů“ (s Břetislavem Veselým, Václavem Provazníkem a Augustinou Zemanovou). Se souborem vystupovali v celém Československu. Velice úspěšná vystoupení byla ve Zlíně (1946), Luhačovicích, Plzni, Ostravě (1948), Salzburgu (1949), Pardubicích (1953). Ríša byl členem souboru celých 11 let, a to od roku 1944 do roku 1955. V tomto roce se skupina pracovně rozešla. Poslední dva roky dojížděl z Nymburka, kam se rodina musela vystěhovat z Prahy. Jeho otec byl voják z povolání a jeho působení na ministerstvu národní obrany bylo ukončeno. Do Prahy se Šebelovi směli vrátit až v roce 1965.

Ríša hodně cestoval.

Richard Šebela a Olga Čálková při jednom ze svých mnoha baletních vystoupení

Kromě sousedních zemí navštívil Švýcarsko, Nizozemí, Jugoslávii, Rusko a Španělsko. Tam se dokonce ve Středozemním moři málem utopil, i když byl zdatný plavec. Odliv ho zanesl daleko od břehu. Mezi jeho další koníčky patřilo vaření, četba, sledoval politiku, rád chodil do kina na filmy, později sledoval sport v televizi. 26. srpna 2004 se dobrovolně rozhodl ukončit svůj život skokem pod příjíždějící metro ve stanici Kačerov. Snad vážná nemoc, snad deprese...

Petr Pánek, foto: archiv autora

Richard Šebela po vystoupení v Pardubicích

**PŘÍŠTĚ: MJR. JIŘÍ BUBLA
A KAREL TOMÁŠ SEVER**